

VETAR I VOTAR CONTRA CATALUNYA

JOSÉ ZARAGOZA, Secretari d'organització del PSC

EL PUNT, 17.12.07

En vista de la proximitat d'unes eleccions, en aquest cas les generals, es pot actuar de dues maneres. Una, la que se sobreentendria com més sana i normal, és transmetre els missatges del partit a través del seu corresponent candidat, al mateix temps que es treballa dia a dia per resoldre tot allò pel qual un ciutadà et vota. És a dir, fer política, estar al servei de les persones. La segona, lamentablement estesa en determinades formacions, és aquella que consisteix a passar-se l'estona fent la traveta al rival sense parar atenció a les necessitats de les persones, actuant sense consciència amb finalitats únicament electoralistes. Això últim és el que ha fet Convergència i Unió vetant al Senat el pressupost general de l'Estat. D'entrada, obstaculitzar uns comptes com aquests, els que més beneficien Catalunya de la seva història, ja és un acte políticament discutible; s'entén que un candidat, el senyor Duran i Lleida, ha de marcar territori perquè, és clar, busca vots i ha de vendre la moto, però d'aquí a un vet hi ha una distància considerable. Mai no se l'ha sentit defensant les evidents virtuts del pressupost, només la queixa permanent d'algú que remuga sense dir gaire res perquè, en el fons, sap que no hi ha gaire a criticar. La qüestió, vaja, és anunciar cataclismes i estendre el pessimisme només per al benefici personal, quan el que li hauria de preocupar és disposar finalment de les inversions necessàries per perfilar i concretar les infraestructures que Catalunya es mereix. Un polític que se les dóna d'assenyat hauria de lluitar pels interessos dels catalans, però ell prefereix reduir el món a una urna i a la papereta que hi ha d'entrar. Veta, però no fa res per justificar el vet. La política entesa a l'inrevés.

Però si tot plegat constitueix una irresponsabilitat amb la poc honrosa excusa de l'electoralisme, encara és pitjor la justificació posterior: que Duran salti i digui que

van impulsar el vet conscients que el Congrés dels Diputats acabaria aprovant el pressupost és d'un cinisme preocupant, sobretot tenint en compte les inversions que estaven en joc i els diners que Catalunya deixarà de tenir per les esmenes que liquida la gracieta. Aquesta cantarella de «sí, ho hem fet, però sabíem que no acabaria passant res» és, a més a més, una falta de respecte als seus electors, que han d'esperar dels seus representants polítics que actuïn amb coherència i no motivats per estratègies mediàtiques més que dubtoses. I mentre això passava, a l'altre extrem Felip Puig especulava amb pactes postelectorals que havien de comportar beneficis per a CiU a Catalunya. Només cal fixar-se en els termes: es veta un pressupost i es plantegen uns pactes, però sempre en benefici de CiU, mai en l'equació hi fan sortir Catalunya ni els seus ciutadans. Vetant els comptes, com ja ha passat massa vegades en les últimes legislatures, CiU s'alineava amb el PP, i aconseguia que aquests últims se surtin amb la seva a l'hora de plantejar l'exercici de la política com una confrontació permanent. De CiU no s'esperaven grans complicitats –prou feina tenen a arreglar les disbauxes internes per estar pendents de contribuir a millorar les coses–, però tampoc es preveia que acabessin votant contra Catalunya. Tot i que, ben mirat, ja ho van fer en votar –no vetar, llavors no feien aquestes coses– a favor del pressupost del govern d'Aznar que retallava progressivament les inversions en infraestructures.